

modere u-landsgruppen, medens der endnu var nogen good-will at hente i denne sag.

Det endelige forlig kom til at gå ud på, at resolution I skulle indgå som sidste led i en „package deal“, i hvilken generalforsamlingen traf beslutning om følgende spørgsmål under „no objection“-proceduren:

- 1) Udsættelse af forsamlingens møder på grund af art. 19-striden,
- 2) En provisorisk ordning vedrørende FNs 1965-budget,
- 3) En forståelse om valgene til Sikkerhedsrådet,
- 4) UNCTAD-resolutionsudkast I.

Herefter offentliggjordes resolutionsudkastet som officielt generalforsamlingsdokument fremsat i præsidentens navn og vedtoges som aftalt på mødet den 30. december 1964 som resolution 1995 (XIX).

4. UNCTAD-resolutionsudkast II under den genoptagne samling.

Tidligt i januar 1965 genoptog den vestlige gruppe drøftelsen af u-landenes forslag til UNCTAD-resolutionsudkast II. Der var under drøftelserne enighed om, at forskellige ændringer var ønskelige med henblik på at give resolutionen en mindre forpligtende karakter for medlemslandene, navnlig på områder hvor u-landene efter vestlig opfattelse var gået ud over Genève-konferencens beslutninger. På grund af begivenhedsforløbet, jfr. nedenfor, nåede man imidlertid ikke til endelige formuleringer af alle de vestlige ønsker om ændringer. Da det under møderne i gruppen viste sig umuligt at nå til vestlig enighed vedrørende spørgsmålet om sekretariatets placering, nedsatte man et internt arbejdsudvalg bestående af repræsentanter for USA, Storbritannien og Frankrig med henblik på, at disse parter skulle prøve at nå til enighed om et forslag til deling af sekretariatet mellem New York og Genève. Dette lykkedes imidlertid heller ikke. De franske ønsker om at lægge meget væsentlige dele af sekretariatet, især de to centrale afdelinger for råvare- og færdigvarespørgsmål, i Genève var så vidtgående, at der efter amerikansk opfattelse var grund til at frygte, at Genève-afdelingen ville blive så dominerende, at UNCTAD i prak-

sis ville få karakter af en mere selvstændig organisation, hvorefter det næppe ville vare længe, før det fra u-landenes og østbloklandenes side ville blive foreslået også formelt at give UNCTAD status som særorganisation, hvormed disse grupper ville have realiseret deres gamle ønske om en international verdenshandelsorganisation. Storbritannien engagerede sig ikke stærkt i spørgsmålet om sekretariatets fordeling mellem New York og Genève.

Efterhånden som dagene gik uden udsigt til, at art. 19-spørgsmålet skulle finde en løsning, således at generalforsamlingen kunne genoptage „normal“ virksomhed, når den påny trådte sammen i januar måned, opstod der i u-landsgruppen den opfattelse, at der egentlig ikke var noget større behov for at presse resolutionsudkast II igennem generalforsamlingen. UNCTAD var reelt oprettet, og det forhold, at de i resolutionsudkast II omhandlede spørgsmål ikke under de herskende omstændigheder kunne få generalforsamlingens godkendelse, fandt man ikke til hinder for at UNCTAD's arbejde kunne påbegyndes i henhold til de retningslinier, som Genève-konferencen havde fastlagt. Een vanskelighed måtte dog overvindes, idet UNCTAD's designerede generalsekretær, Dr. R. Prebisch, ønskede sin udnævnelse officielt bekræftet af generalforsamlingen.

Dette spørgsmål blev i forbindelse med enkelte andre UNCTAD-spørgsmål ordnet på den måde, at generalsekretæren på generalforsamlingens møde den 8. februar fremsatte en udtalelse, ifølgte hvilken:

- 1) UNCTAD var oprettet i henhold til den af generalforsamlingen enstemmigt vedtagne resolution 1995 (XIX), og
- 2) udenrigshandels- og udviklingsrådets første samling ville blive afholdt i første halvdel af april 1965,

hvorefter generalforsamlingen på sit møde den 10. februar godkendte:

- 3) at Dr. R. Prebisch udnævntes som generalsekretær for UNCTAD, og
- 4) at der skulle afholdes en konference i 1965 med henblik på vedtagelsen af en konvention om transithandel for lande uden adgang til havet.